

เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่เป็นคดีพิเศษ (ความผิดท้ายพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗)

บัญชีท้ายประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๕๔ ออกตามความในมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ กำหนดให้ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ซึ่งเป็นคดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๗ ทวิ มาตรา ๖๐ มาตรา ๙๖ และมาตรา ๙๗ ทศ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติมเป็นคดีพิเศษ

มาตรา ๒๗ ผู้ใดนำหรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในพระราชอาณาจักรสยามก็ดีหรือส่ง หรือพาของเช่นว่านี้ออกไป นอกพระราชอาณาจักรก็ดี หรือช่วยเหลือด้วยประการใดๆ ในการนำของเช่นว่านี้เข้ามา หรือส่งออกไปก็ดี หรือย้ายถอนไป หรือช่วยเหลือให้ย้ายถอนไปซึ่งของดังกล่าวนี้จากเรือกำปั่น ท่าเทียบเรือ โรงเก็บสินค้า คลังสินค้า ที่มั่นคง หรือโรงเก็บของโดยไม่ได้รับอนุญาตก็ดีหรือให้ที่อาศัยเก็บ หรือเก็บ หรือซ่อนของเช่นว่านี้ หรือยอม หรือจัดให้ผู้อื่นทำการเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใดๆ ในการขนหรือย้ายถอน หรือกระทำการใดๆ แก่ของเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใดๆ ในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยง การเสียค่าภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใดๆ อันเกี่ยวแก่ การนำของเข้า ส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบของโดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของ รัฐบาล ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จะต้องเสียสำหรับของนั้นๆ ก็ดีหรือหลีกเลี่ยงข้อห้าม หรือ ข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นๆ ก็ดี สำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้า ด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปีหรือทั้งปรับทั้งจำ

(อัตราโทษในมาตรา ๒๗ นี้ ถูกแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๐)

องค์ประกอบความผิดตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.๒๕๖๙

- ผู้กระทำความผิดหมายรวมถึง

- (๑) ผู้กระทำความผิดเอง
- (๒) ผู้ช่วยเหลือ
- (๓) ผู้ที่เกี่ยวข้อง

ไม่ว่าด้วยประการใดๆ มีโทษเท่ากัน

- ลักษณะการกระทำอันเป็นความผิด

- (๑) นำหรือพาของเข้ามาในราชอาณาจักร
- (๒) นำหรือพาของออกนอกราชอาณาจักร
- (๓) ย้ายหรือถอนของไปจากเรือกำปั่น ท่าเทียบเรือ โรงเก็บสินค้า คลังสินค้าที่มั่นคง โรงเก็บของ โดยมีได้รับอนุญาต
- (๔) ให้ที่อาศัยเก็บ เก็บ ซ่อน หรือยอม

(๕) เกี่ยวข้องด้วยประการใดๆ ในการขนย้าย ถอน หรือกระทำการใดๆ แก่ของ เช่น
ว่านั้น

(๖) เกี่ยวข้องด้วยประการใดๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษี
ศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมาย และข้อจำกัดใดๆ อันเกี่ยวกับการนำเข้า ส่งของ
ออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบ ทั้งนี้โดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จะต้องเสียสำหรับของนั้นๆ

(๗) หลีกเลี่ยงข้อห้าม หรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้น

- ของที่เป็นความผิด

(๑) ของที่ยังมิได้เสียภาษี รวมถึงค่าอากร ค่าธรรมเนียม ฯลฯ

(๒) ของต้องห้าม ต้องจำกัด คือยังมีได้มอบให้ไป

(๓) ของที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้อง

- เจตนาในการกระทำความผิด

การกระทำความผิด กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิด โดยมีพิกัดคำนึงว่าเจตนา
หรือประมาทเลินเล่อ หรือไม่ก็ตาม (มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พ.ศ.๒๔๘๒)

- การกำหนดโทษ

(๑) ปรับ ๔ เท่าของราคาของ รวมค่าอากรแล้ว

(๒) พยายาม หรือสำเร็จ ผิดเท่ากัน

(๓) ของกลางต้องริบตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พ.ศ.

๒๔๘๒

(๔) โทษจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี แล้วแต่ศาล และสั่งได้ทั้งปรับทั้งจำ

บทบัญญัติตามมาตราอื่น ๆ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรที่เกี่ยวกับมาตรา ๒๗

บทบัญญัติตามกฎหมายศุลกากรได้นำมาตรา ๒๗ ไปบังคับใช้หรือพาดพิงกับมาตราอื่นๆ อีก
หลายมาตรา ซึ่งพอจะนำมาจัดแบ่งได้เป็น ๒ ประเภท คือ

ประเภทที่ ๑ นำบทบัญญัติมาตรา ๒๗ ไปใช้บังคับบทบัญญัติที่จัดเข้าในประเภทนี้มีปรากฏ
ในพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.๒๔๖๙ รวม ๒ มาตรา คือ

๑. มาตรา ๓๖ บทบัญญัติมาตรา ๒๗ ให้ใช้บังคับแก่ของนำเข้าหรือส่งออกไปโดยทาง
ไปรษณีย์ด้วย

๒. มาตรา ๙๖ ถ้าในเวลาใดเวลาหนึ่ง ปรากฏว่าของในคลังสินค้ามีปริมาณน้อยลงกว่าที่จด
ไว้ในใบขนสินค้าเดิม.....และให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๒๗ บังคับแก่กรณีเช่นว่านี้

ทั้งสองมาตรานี้ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๗ มาใช้บังคับคือทั้งการกระทำที่เป็นความผิด และ
นำโทษมาใช้บังคับด้วย ฉะนั้นการกระทำที่เป็นความผิดทั้งสองมาตรานี้ให้ถือเป็นความผิดโดยมีพิกัด
คำนึงว่าผู้กระทำความผิดเจตนาหรือประมาทเลินเล่อหรือไม่ เพราะเป็นการกระทำที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ ซึ่งไม่
ต้องพิสูจน์เรื่องเจตนาตามความในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พ.ศ.๒๔๘๒

ประเภทที่ ๒ นำโทษตามมาตรา ๒๗ ไปใช้บังคับบทบัญญัติที่จัดเข้าในประเภทนี้มี ๒ มาตรา

๑. มาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.๒๔๖๙ “ของที่ต้องเสียภาษี ถ้าที่ต้องจำกัด ถ้าต้องห้ามนั้น ผู้ใดนำ ถวายอมให้ผู้อื่นนำ ถ้าเกี่ยวข้องในการนำลงใน ถาออกจากเรือลำใด...ท่านว่าผู้นั้นมีความผิด ต้องระวางโทษดังบทบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ ”

๒. มาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๔๘๐ “ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๕ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙...”

มาตรา ๒๗ ทวิ ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจําหน่ายหรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่ยังมีได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่เข้ามาในราชอาณาจักร โดยยังไม่ได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องก็ดี หรือเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อจำกัด หรือข้อห้ามอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งปรับทั้งจำ

(มาตรา ๒๗ ทวิ นี้ เพิ่มขึ้นโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ.

๒๔๙๙)

มาตรา ๖๐ ถ้าของใดที่ขอกินหรือได้อนุญาตกินค่าภาษีแล้วได้บรรทุกลงเรือ หรือนำไปยังท่าเทียบท่าเรือ ท่าเทียบเรือ หรือที่อื่นเพื่อส่งออกไป และพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่าของนั้นไม่ตรงตามใบขนสินค้า บัญชีบรรทุกสินค้า คำร้องขอหรือเอกสารอื่นก็ดี หรือถ้าคำร้องขออันเกี่ยวแก่ของนั้นปรากฏว่าเป็นการทุจริตด้วยประการใดก็ดี ท่านให้ริบของนั้นเสียสิ้น กับทั้งหีบห่อและของสิ่งอื่นที่อยู่ในหีบห่อนั้นด้วย และบุคคลผู้ขออนุญาตส่งและขอสินค้าภาษีสำหรับของนั้น มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือสามเท่าของจำนวนค่าภาษีที่ขอกิน หรือทั้งจำทั้งปรับ

(อัตราโทษในมาตรา ๖๐ นี้ ถูกแก้ไขโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ.

๒๔๙๗)

มาตรา ๙๖ ถ้าในเวลาใดเวลาหนึ่ง ปรากฏว่าของในคลังสินค้ามีปริมาณน้อยลงกว่าที่จดไว้ในใบขนสินค้าเดิมเมื่อนำของนั้นเข้าเก็บ และปริมาณที่ต่างกันนี้ไม่มีเหตุผลปรากฏในบันทึกของพนักงานก็ดี หรือไม่ปรากฏในเหตุที่อธิบดีหากได้เห็นสมควรอนุญาตมิให้ต้องคิดค่าภาระติดพันนั้นก็ดี ท่านให้ถือว่าของตามปริมาณที่ต่างกันอันแสดงเหตุมิได้นั้น เป็นของที่ได้ย้ายขนไปโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงาน และให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๒๗ บังคับแก่กรณีเช่นกล่าวนี

มาตรา ๙๗ ทศ ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๑๐ เก็บของในคลังสินค้า และบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัตินี้ดังกล่าวมาใช้บังคับกับการนำของเข้า การเก็บรักษา การส่งของออก การควบคุมการขนย้ายของในเขตปลอดอากร และอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยอนุโลม

(หมายเหตุ ความในมาตรา ๙๗ ทศ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓)

ฐานความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมีดังนี้

๑. ความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร

การลักลอบหนีศุลกากรหมายถึงการนำของที่ยังไม่ได้เสียค่าภาษีอากร หรือของที่ควบคุมการนำเข้าหรือของที่ยังไม่ได้ผ่านพิธีการศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาหรือส่งออกไปนอกประเทศไทย โดยของที่ลักลอบหนีศุลกากรอาจเป็นของที่ต้องเสียภาษีหรือไม่ต้องเสียภาษีก็ได้หรืออาจเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดหรือไม่ก็ได้ หากไม่นำมาผ่านพิธีการศุลกากร ก็มีความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร ทั้งนี้ กฎหมายศุลกากรได้กำหนดโทษผู้กระทำความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรสำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ ไว้อย่างสูงสุดคือให้รับของที่ลักลอบหนีศุลกากรและปรับเป็นเงิน ๔ เท่าของของราคารวมค่าภาษีอากร หรือจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี หรือทั้งปรับและจำ

๒. ความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากร

การหลีกเลี่ยงภาษีอากรหมายถึงการนำของที่ต้องชำระค่าภาษีอากรเข้ามาหรือส่งของออกไปนอกประเทศไทยโดยนำเข้ามาผ่านพิธีการศุลกากรโดยถูกต้อง แต่ใช้วิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งโดยมีเจตนาเพื่อมิให้ต้องชำระค่าภาษีอากรหรือชำระในจำนวนที่น้อยกว่าที่จะต้องชำระ เช่นสำแดงปริมาณ น้ำหนัก ราคา ชนิด สินค้า หรือพิกัดอัตราศุลกากรเป็นเท็จเป็นต้น ดังนั้นผู้นำเข้าหรือส่งออกที่มีความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรจึงมีความผิดฐานสำแดงเท็จอีกฐานหนึ่งด้วย กฎหมายศุลกากรได้กำหนดโทษผู้กระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรไว้อย่างสูงสุดคือ ให้รับของที่หลีกเลี่ยงภาษีอากรและปรับเป็นเงิน ๔ เท่าของของราคารวมค่าภาษีอากร หรือจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี หรือทั้งปรับและจำ แต่ในกรณีที่มีการนำของซุกซ่อนมากับของที่สำแดงเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีอากรสำหรับของซุกซ่อน โทษสำหรับผู้กระทำความผิด คือปรับ ๔ เท่าของอากรที่ขาดกับอีก ๑ เท่าของภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีสรรพสามิต และภาษีเฟ้อมหาดไทยที่ขาด (ถ้ามี) และให้ยกของที่ซุกซ่อนมาให้เป็นของแผ่นดิน

๓. ความผิดฐานสำแดงเท็จ

การสำแดงเท็จหมายถึงการสำแดงใดๆ เกี่ยวกับการนำเข้าหรือส่งออกสินค้าไม่ตรงกับหลักฐานเอกสารและข้อเท็จจริงในการนำเข้าและส่งออก การกระทำความผิดฐานสำแดงเท็จมีหลายลักษณะ ดังนี้

๓.๑ การยื่นใบขนสินค้า คำสำแดง ใบรับรอง บันทึกเรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นต่อกรมศุลกากรเป็นความเท็จ หรือไม่บริบูรณ์หรือชักพาให้หลงผิดในรายการใดๆ ก็ตาม

๓.๒ การไม่ตอบคำถามของเจ้าหน้าที่ศุลกากรที่ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายด้วยความสัตย์จริง

๓.๓ การไม่ยอมหรือละเลย ไม่ทำ ไม่รักษากำหนดบันทึกเรื่องราว หรือทะเบียน หรือสมุดบัญชี หรือเอกสาร หรือตราสารอย่างอื่นฯ ซึ่งกฎหมายศุลกากรกำหนดไว้

๓.๔ การปลอมแปลงหรือใช้เอกสาร บันทึกเรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นที่ปลอมแปลงแล้ว

๓.๕ การแก้ไขเอกสาร บันทึกเรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นภายหลังที่ทางราชการออกให้แล้ว

๓.๖ การปลอมดวงตรา ลายมือชื่อ ลายมือชื่อย่อ หรือเครื่องหมายอย่างอื่นของพนักงานศุลกากร ซึ่งพนักงานศุลกากร นั้น ๆ ใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย

การกระทำตามลักษณะที่เป็นไปตามข้อ ๓.๑ - ๓.๖ ให้ถือเป็นความผิดโดยมิต้องคำนึงถึงว่า ผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือกระทำโดยประมาทเลินเล่อหรือไม่ ทั้งนี้ กฎหมายศุลกากรได้กำหนดโทษผู้กระทำผิดฐานสำแดงเท็จไว้สูงสุดคือ ปรับเป็นเงินไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท หรือจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน

๔. ความผิดฐานนำของต้องห้ามต้องจำกัดเข้ามาในหรือส่งออกนอกราชอาณาจักร

ของต้องห้ามคือ ของที่มีกฎหมายห้ามมิให้นำเข้าหรือส่งออก เช่น วัตถุลามก ของที่มีการแสดงถิ่นกำเนิดเป็นเท็จ ของที่ละเมิดลิขสิทธิ์ หรือทรัพย์สินทางปัญญา เป็นต้น ส่วนของต้องจำกัดคือ ของที่จะนำเข้า-ส่งออกได้ ต้องได้รับอนุญาตหรือปฏิบัติให้ครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่เกี่ยวข้องนั้นๆ เช่น ต้องมีใบอนุญาตนำเข้าหรือส่งออกของกระทรวงอุตสาหกรรมหรือกระทรวงสาธารณสุข ต้องปฏิบัติตามประกาศอันเกี่ยวกับฉลากหรือใบรับรองการวิเคราะห์หรือเอกสารกำกับยา เป็นต้น ของต้องจำกัดเหล่านี้หากปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กฎหมายอื่นๆ กำหนดแล้ว ก็สามารถนำเข้าหรือส่งออกได้

กฎหมายศุลกากรได้กำหนดโทษผู้กระทำผิดในการนำของต้องห้ามต้องจำกัดเข้าประเทศไทย โดยไม่ได้รับอนุญาตสำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ ไว้สูงสุดคือ ใหริบของที่หลีกเลี่ยงข้อห้ามข้อจำกัดและปรับเป็นเงิน ๔ เท่าของของราคารวมค่าภาษีอากร หรือจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี หรือทั้งปรับและจำ

๕. ความผิดฐานฝ่าฝืนพิธีการศุลกากร

ในการนำเข้าและส่งออกสินค้าแต่ละครั้งผู้นำเข้าและส่งออกจะต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายศุลกากรและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การบริหารและการควบคุมการจัดเก็บภาษีอากรและการนำเข้า-ส่งออกเป็นไปด้วยความเรียบร้อย การกระทำผิดฐานฝ่าฝืนพิธีการศุลกากรมีหลายลักษณะเช่น

มาตรา ๙๙ ผู้ใดกระทำ หรือจัดหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำ หรือยื่น หรือจัดให้ผู้อื่นยื่นซึ่งใบขนสินค้า คำสำแดง ใบรับรอง บันทึกเรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในเรื่องใดๆ อันเกี่ยวข้องด้วยพระราชบัญญัตินี้ หรืออันพระราชบัญญัตินี้บังคับให้กระทำนั้นเป็นความเท็จก็ดี เป็นความไม่บริสุทธิ์ก็ดี หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใดๆ ก็ดี หรือถ้าผู้ใดซึ่งพระราชบัญญัตินี้บังคับให้ตอบคำถามอันใดของ พนักงานเจ้าหน้าที่มิได้ตอบคำถามอันนั้นโดยสัตย์จริงก็ดี หรือถ้าผู้ใดไม่ยอม หรือละเลยไม่ทำไม่รักษาไว้ซึ่งบันทึกเรื่องราว หรือทะเบียน หรือสมุดบัญชี หรือเอกสาร หรือตราสารอย่างอื่นๆ ซึ่งพระราชบัญญัตินี้บังคับไว้ก็ดี หรือถ้าผู้ใดปลอมแปลง หรือใช้เมื่อปลอมแปลงแล้วซึ่งเอกสาร บันทึกเรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นที่พระราชบัญญัตินี้ บังคับไว้ให้ทำ หรือที่ใช้ในกิจการใดๆ เกี่ยวด้วยพระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือแก้ไขเอกสาร บันทึกเรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นภายหลังที่ได้ออกไปแล้วในทางราชการก็ดี หรือ ปลอมดวงตรา ลายมือชื่อ ลายมือชื่อย่อ หรือเครื่องหมายอย่างอื่นของพนักงาน กรมศุลกากร หรือซึ่งพนักงานศุลกากรใช้เพื่อการอย่างใดๆ อันเกี่ยวข้องด้วยพระราชบัญญัตินี้ก็ดี ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน

มาตรา ๑๖ การกระทำที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ และมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ นั้น ให้ถือว่าเป็นความผิดโดยมิพักต้องคำนึงว่าผู้ กระทำมีเจตนา หรือกระทำโดยประมาทเลินเล่อหรือไม่

มาตรา ๑๗ ของใดๆ อันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ประกอบด้วยมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ท่านให้รับเสียสิน โดยมิพักต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่

มาตรา ๒๗ ผู้ใดนำหรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในพระราชอาณาจักไทยก็ดี หรือส่ง หรือพาของเช่นว่านี้ออกไปนอกพระราชอาณาจักก็ดี หรือช่วยเหลือด้วยประการใดๆ ในการนำของเช่นว่านี้เข้ามาหรือส่งออกไปก็ดี หรือย้ายถอนไป หรือช่วยเหลือให้ ย้ายถอนไปซึ่งของดังกล่าวนั้นจากเรือกำปั่น ท่าเทียบเรือ โรงเก็บสินค้า คลังสินค้า ที่มั่นคง หรือโรงเก็บของโดยไม่ได้รับอนุญาตก็ดี หรือให้ที่อาศัยเก็บ หรือเก็บ หรือซ่อนของเช่นว่านี้ หรือยอม หรือจัดให้ผู้อื่นทำการเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใดๆ ในการขนหรือย้ายถอนหรือกระทำการอย่างใดแก่ของเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใดๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใดๆ อันเกี่ยวแก่การนำของเข้าส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบของโดยเจตนาจะฉ้อค่า ภาษีของรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จะต้องเสียสำหรับของนั้นๆ ก็ดี หรือ หลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี สำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับ ทั้งจำ

(อัตราโทษในมาตรา ๒๗ นี้ถูกแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๔๘๒ และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๙๐)